

ΕΙΣ ΤΗΣ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗΣ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Τὰ μάτια σου ποιάκι μου μελαχροινά, ποῦ φῶς μίο' σ' αἰς καρδίαις σπαλάγγων μὲ τ' ἄσπρα τὰ πνεύρα ἠηλίοστον οὐρανό, — μὴ σὲ γελῶν σὶ ποιηταί — δὲν μιάζουν.

Τ' ἄστια κάθε μάθη νύχτα φωταῖνὰ μὲ καλοσύνη λάμπουν σὰ πάλαι. Τὰ βλέπει ὁ ναυτης, ποῦ μὲ γωνοὶ κυβερνᾷ, καὶ ἴσο δρομό λάμπει ἐκεῖ ποῦ ἴαγει.

Τὰ μάτια σου τὰ μαῖρα φῶς μου, ὁλοοὺς τὰ ἰδῶ

τόσος γλυκάδες καὶ φρωταῖς γυμνά — ἂν εἶνε καὶ τὸ γωνοκώτερο παιδί — θὲ ν' ἐβγῆ ἀπὸ τὴν ἴατα του τὴν σφραῖα.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΝΟΣ

Γραμμένο στο Νεκροταφείο

Μίο' σὶὰ στήθια ἢ συμφορὰ Σὰν τὸ κύμα πλημμυρᾶ, Σέρνω τὸ βαρὺ μου βῆμα σ' ἔνα μῆμα...

Τὸν σταυρὸ τὸν ἀψηλὸ Ἀγκαλιὰ γλυκοφιλοῦ, Τὸ μυριάκιβο δρομὰ της, Κι' ἀπὸ χωματιά της.

Ἡ φωνὴ της ἢ χροσὴ Μὲ καλεῖ « Ἐλα καὶ σὺ Δίπλα στὸ ξανθὸ παιδί σου Καὶ κοιμήσου ! »

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΣΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ

Μίο' στὸ στήθια ἢ συμφορὰ Σὰν τὸ κύμα πλημμυρᾶ, Σέρνω τὸ βαρὺ μου βῆμα Σ' ἔνα μῆμα . . .

Τὸν σταυρὸ τὸν ἀψηλὸ Ἀγκαλιὰ γλυκοφιλοῦ, Κι' ἀπ' τὰ χωματιά της

Ἡ φωνὴ της ἢ χροσὴ Μὲ καλεῖ « Ἐλα καὶ σὺ Δίπλα στὸ ξανθὸ παιδί σου Καὶ κοιμήσου ! »

Γ. Βιζυννός

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ 1925

ΤΑ ἈΝΘΗ

Τὰ ἄνθη ποῦ μ' ἔχεις χαρισμένα Δὲν ἐμαράθησαν ἀκόμη Ἦσαν πιστότερα ἀπὸ σένα Κι' ἀπὸ τὴν ἄστατή σου γνώμη.

Τάχω τηρήσει στή θαριά τους Μὲ τὰ γλυκὰ φιλήματα μου Τώρα μοῦ πίνουν γιὰ δροσιά τους Τὰ ἄφθονα τὰ δάκρυά μου.

Ὅταν στερέψουνε κ' ἐκεῖνα Τότε θὰ τὰ βρουν μαραμμένα Τότε τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα Θὲ νὰ τὰ θάψουνε μὲ μίνα!

Γεώργ. Βιζυννός

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΒΙΖΥΝΝΟΥ

(Ἐγράφη εἰς τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ Βιζυνοῦ, ὅταν ὁ ποιητὴς εἶχε τραλαθῆ, καὶ εἶχεν ἐγκλισηθῆ εἰς τὸ Φρενοκομεῖον).

Μεο' τὰ στήθη ἢ συμφορὰ Σὰν τὸ κύμα πλημμυρᾷ. Σέρνω τὸ βαρὺ μου βῆμα σ' ἔνα μῆμα!

Σὰ μ' ἀσπάρχημε ἢ χαρὰ, ποῦ ἐχαρῶμεν μιὰ φορὰ, ἔτσι σὲ μὴν ὄρα...

Μεο' σ' αὐτὴ τὴ χώρα Δὲ ἀλλάξαν τὴν Κι' ἀπὸ τότε ποῦ θρηνώ, τὸ ξανθὸ καὶ γαλιὰ κ' ἐπουράτιο φῶς μου, μετεβλήθη ἐντός μου ὁ ἄσπιδος τοῦ κόσμου.

Γεώργιος Βιζυννός

Ἡ ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ

Χθὲς ἄνοιμ' ἢ Νοκτερίδα πονηρός μὲ τὴν οὐρὰ, ἔξαφνα καὶ παρ' ἐλπίδα ποῦ κατὰ τὸν ἄσπιδος

Ἐκ τῆς ἀπληροῦν ἐμπήθε, καὶ τὸν ἄσπιδος ἄσπιδος, καὶ τὸν ἄσπιδος ἄσπιδος, καὶ τὸν ἄσπιδος ἄσπιδος.

Ὅσον κρέχες ἀπὸ τὴ γῆς, ἀπὸ τὴ γῆς, ἀπὸ τὴ γῆς, ἀπὸ τὴ γῆς.

Κι' ἀπὸ τὴν ἄσπιδος ἢ τὴν ἄσπιδος ἢ τὴν ἄσπιδος, καὶ τὸν ἄσπιδος ἄσπιδος, καὶ τὸν ἄσπιδος ἄσπιδος.

Γ. Βιζυννός

ΔΕΣ

Δὲς πὼς κλίνει σὰ νεοὰ τ' ἀργυρὸ γλομὸ φεγγάρι μὲ ἀπ' τὸ κύμα λαχταρᾷ ἔνα φίλημα νὰ πᾶρη.

Δὲς τὸ κύμα σὸ γαλιὸ τ' ἀκρωμάλι πὼς χαϊδεύει καὶ τρυβιλλεῖ σιγῆλὸ κ' ἔνα φίλημα γροσῆ.

ΑΣΜΑ

Τ' ἄνθη ποῦ μ' ἔχεις χαρισμένα δὲν ἐμαράθησαν ἰσάκωμη, Ἦσαν πιστότερο' ἀπὸ σένα κ' ἀπὸ τὴν ἄστατή σου γνώμη.

Τάχω τηρήσει στή θαριά τους μὲ τὰ γλυκὰ φιλήματα μου τὴν ἄσπιδος ἢ τὴν ἄσπιδος, καὶ τὸν ἄσπιδος ἄσπιδος.

Ὅταν στερέψουνε κ' ἐκεῖνα τότε θὰ τὰ βρουν μαραμμένα τότε τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα θὲ νὰ τὰ θάψουνε μὲ ἔμνενα!

Γ. ΒΙΖΥΝΝΟΣ

Ἡ Ἀνεμῶνη.

Ἐνας βράχος σὰ βουνὰ οὐλοῖται μοναχός του. Ἐνα ρυάκι ποῦ περνᾷ, καὶ τραγουδᾷ ἠμέρος του.

Μιὰ ἀνεμῶνη, ποῦ ἀνθεῖ ἀπ' τὸν βράχο βλαστημῆνη, νὰ νοσήη προσκαθῆ τὸ τραγοῦδι τί σημαίνει.

Κι' ὄλο σκύφτει πὸ πολὺ μακρὰ κ' τὸ σήρημά της : Τὶ τραγοῦδι νὰ λαλή ὁ τραχάμενος διαβάτης :

Τραγοῦδᾷ γιὰ μιὰ γκαλιὰ ποῦ μὲ πόθαν ἀνοιγμένη, σ' ἔειπε χρυσοῦν ἀκρογιαλιὰ ἢ μίρα νύκτα τὸν προσμένει.

Ἄχ, κ' ἄς ἤμουν, λέγει, ἐγὼ κ' αἰνὴ ποῦ θὰ τ' ἀγκαλιάσῃ !

Καὶ τὸ ρεῦμα τὸ γοργὸ σκύφ' ἢ δύστυχη νὰ φθάσῃ.

Μὰ σὰν ἔσομ' ἔτσι δὲ τὸ νερὸ μὲ τὴν ἄσπιδος, τὰ φυλλάκια της μαδᾷ τὰ κατρακλιᾷ μαζὺ του !

Τώρα στέκει μαδητὴ μὲ τὰ δάκρυα σὸ μάτι — Διαιτὶ, ἄχ ! διαιτὶ σ' ἀγαπήσ' ἔνα διαβάτη ; . . .

Γ. Μ. Βιζυννός.

Μακροῦτα

Δὲς πὼς κλίνει σὰ νεοὰ τ' ἀργυρὸ γλομὸ φεγγάρι μὲ ἀπ' τὸ κύμα λαχταρᾷ ἔνα φίλημα νὰ πᾶρη.

Δὲς τὸ κύμα σὸ γαλιὸ τ' ἀκρωμάλι πὼς χαϊδεύει καὶ τρυβιλλεῖ σιγῆλὸ κ' ἔνα φίλημα γροσῆ.

Γ. ΒΙΖΥΝΝΟΣ

Ἡ ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΘΛΙΨΙΣ

Πὼς κρύβω τὴν ὀλίγη μου χαρὰ, οἱ φίλοι μου ποτὲ δὲν θὰ μοῦ ποῦνε τῶν τραγουδιῶν μου τὰ γοργὰ φεγγᾶ στέες συντροφίαις μὰς τὴν σκορποῦσα ἀνόδοστη καὶ καθαρῇ.

Ἄλλὰ τὴν θλίψιν, ὅπου πλημμυρᾷ εἰς τῆς καρδίας μου τὰ βέθη καναίς, καναίς δὲν θὲ τὴν μάθη.

Δὲν εἶν' ὁ κόσμος ὀλος ἀπαθῆς Τ' ὀυλογοῦ ἀπὸ πρὸς ἐπαινόν του Μὰ ἔχει τόσες θλίψεις ὁ καθεὶς ποῦ μόλις καὶ τὸν ἑαυτὸν του ἀδιάζει νὰ παρηγορῆ.

Γ. ΒΙΖΥΝΝΑΣ

1906 24740 K.H. 24740 K.H.

1925 1926

1926 1927

1928

1938

1939

16

94

21

28 9/1939

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Τὸν εἶδες μὲ τὰ μάτια σου, γιαγιά, τὸν Βασιλέα,
ἢ μὴπως καὶ σὲ 'φάνηκε, σὰν ὄνειρο, νὰ 'ποῦμε,
σὰν παροιμιῶν τάχα;
—Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, ὡσὰν καὶ σένα νέα,
τὰ νὰ γενῶ 'κατὸ χρόνον, κ' ἀκόμα τὸ θυμοῦμαι,
σὰν νῆταν χθὲς μονάχα.

Στὴν Πόλι, στὴν Χρυσόπορτα, στὸν πύργον ἀπὸ κάτου,
ἔν' ἕνα σπύλαο πλατὺ, 'στροφίμενο σὰν παλάτι,
σὰν ἅγιο παρακλήσι.
Κανένας Τούρκος δὲν 'μπορεῖ νὰ κρατηθῆ κοντά του,
κάνεις τῆς σιδερόπορτας νὰφῆ τὸ μονοπάτι,
νὰ πᾶ νὰ τὸ μνήσι.

Μόνο κανένας Χριστιανὸς, κανένας ποὺ τὸ 'ξέρει,
τερὴν ἀπ' αὐτοῦ κρυφὰ-κρυφὰ καὶ τὸν σταυρὸ του κάνει
μὲ φόβο καὶ μ' ἐλπίδα.
'Ἐτσι κ' ἐγὼ, βαστούμενη στὸ πατρικὸ μου χέρι,
ἐπῆγα καὶ 'προσκύνησα. Καὶ ἐδ' αὐτοῦ μ' ἐφάνη—
'Ὅχι μ' ἐφάνη! Εἶδα:

Μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ θαῦ ἔν' ἄστρο, σὰν λυχνάρι.
σὰν μία φλόγα μυστικῆ, ἀπ' τὸν Θεὸ ἀναμμένη,
γαλάζια λάμψη χύνει
καὶ φέγγει τὴν λευκόχλωμη τοῦ Βασιλέως χάρι,
τοῦ μὲ κλεισμένα βλέφαρα ἐξαπλοκίμενος μένει
στὴν ἀργυρῆ του κλίνη.

—'Απέθανε γιαγιά;—Ποτέ, παιδάκι μου! Κοιμάται!
Στὰ στήθη του ὁ Σταυραετός, στὰ πόδια του προβάλλει
δικέφαλο 'Ξαφτέρη

ἐπάν' ἀπ' τὸ κεφάλι του, ἢ ἀσπίδα παραστέκει
κ' ἐκεῖ ποὺ τὸ χρυσόπλεκτο, τὸ ψηφωτὸ ζωνάρι
τὴν μέση του κατέχει,
σὰν ἀστρατὴ 'π' ἀπέμεινε χωρὶς ἀστροπελέκι,
ζερβιά ὡς χίτου κρέματα γ' ἀστραφτεροῦθησάναι—
μὴσά σπῆναι δὲν ἔχει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

—Γιατί, γιαγιά; Ποῦ εἶναι το;—Βαμμένο μέσ' στὸ αἶμα,
ἀκόμα ὡς τὸρα 'βρίσκεται σ' ἐνὸς ἀγγέλου χέρι,
στὸν οὐρανὸν ἐπάνου....

'Ἦτανε τότε ποὺ ἡ Τουρκὰ τὴν Πόλιν ἐπολέμα.
Μέσα μιά φούχτα ἐλευθεροί, ἀπ' ἔξω μύριο ἀσκέρι
οἱ σκλάβοι τοῦ Σουλτάνου.

Κι' ὁ Μωχαμέτ ὁ ἴδιος του πᾶ στ' ἄγριό του ἄτι
—Δὸς μου τῆς Πόλης τὰ κλειδιά! τοῦ Κωνσταντινοῦ
κράζει,
καὶ τὸ σπαθὶ σου δός μου!

—'Ἐλα καὶ πάρ' τα! λέγει αὐτὸς τοῦ Τούρκου τοῦ μου-
χτάτη,
ἐγὼ δὲν δίνω τίποτε! Τίποτ' ἐνόσω βράζει
μιά στάλα γαῖμα ἐντὸς μου!—

Κ' ἐπρόβαλαν τὰ λάβαρα, κ' ἀρχίνησεν ἡ μάχη!
Σαράντα 'μέρες πολεμοῦν, σαράντα 'μερονύχια
χιτυοῦνται καὶ χτυποῦνε,
οἱ Τούρκοι σὰν τὰ κήματα κ' οἱ Χριστιανοὶ σὰν δράκοι,
κι' οὔτε τῶν Φράγκων προδοσίς, οὔτε τῶν φλόγων
δίχτυα

τὸν Βασιλέα σειοῦνε.

ΤΑ ΑΝΘΜ

Τ' ἄνθη ποὺ μούχεις χαρισμένα
δὲν ἐμαρῆσθζαν ἀζομῆ
ἦταν πιστότερα ἀπὸ σένα
κ' ἀπὸ τὴν ἀπομνηστικὴν σου γράμμη.
Απομνηστικὴ κτ
Τάχω τηρηθῆσθαι δωρεὰ τῶν
μὲ τὰ γλῶσσά φιλίατά μου,
τώρα μοῦ πίνουσιν γιά δροσιά τους
τὰ ἄφθογα τὰ δάκρυά μου.
31
'Όταν στερέφουσιν κ' ἐκεῖνα,
τότε θὰ ταύρουν μαραμμένα.
Τότε τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνια
θὲ νὰ τὰ θάφουσιν μ' ἐμένα.

1940

'Απ' τὲς σαράντα κ' ὄστερα Θεὸς τὸν παραγγέλλει:
—Γιὰ τοῦ λαοῦ τὰ κρίματα εἶνα γραφτὸ νὰ γίνῃ,
προσκύνα τὸν Σουλτάνο!—
Μ' αὐτὸς, τὸ χέρι στὸ σπαθί, πεισμώνεται, δὲν θέλει:
—Πρὶν 'μπρὸς σὲ Τούρκο τυράνον τὸ γόνάτο μου κλίνῃ
'πὲς κάλλιο ν' ἀποθάνω!

'Ἐξω ἀπ' τὸ κάστρο χύνεται μὲ σπάθα γυμνωμένη,
καὶ σφάζει Τούρκων 'καποστῆς κ' Ἀγαρηῶν χιμάδες
ἐκεῖνος κ' ὁ στρατὸς του.
Μά ἦτ' ὀλίγος ὁ στρατὸς, κ' οἱ πρῶτοι λαθραμένοι.
'Ἐπτεσαν γ' ἀρχοντοπούλα· ἔφταναν οἱ Ρηγάδες,
κ' ἀπέμειναν αὐτὸς του.

'Όσο τὸν ζώνουν τὰ σκυλλιά, τόσο χτυπᾶ καὶ σφάζει,
σὰν πληγωμένους λέοντας, σὰν τίγρεις τῆς ἐρήμου,
ποὺ τὰ παιδιά της σκόσσουν.
Μά 'κεῖ τοῦ πέφτει τ' ἄλογο! Καὶ πέφτει αὐτὸς καὶ κράζει:
—Δὲν βρῖσκειτ' ἕνας Χριστιανὸς νὰ πάρ' τὴν κεφαλή μου,
πρὶν πᾶν καὶ μὲ σπλαγῶσουν;

Μιά τριχά, καὶ τὸν 'σκότωσαν Ἀράπη λεπίδα!
Μά δὲν τὸ ἦθελ' ὁ Θεός. Δὲν ἦθελε ν' ἀφήσῃ
τῶν Χριστιανῶν τὸ Γένος
αἰὼνα δίχως βασιλιὰ κ' ἐλευθερίας ἐλπίδα.
Γ' αὐτὸ προστάτ' ἔν' ἄγγελο νὰ πᾶ νὰ τὸν βοηθήσῃ,
σὰν ἦταν κυκλωμένος.

Κι' αὐτὸς τὸν Μαῦρο λακπατᾶ, τὸν Βασιλεῖ γλυτώνει,
τὸ κορτερό του τὸ σπαθὶ τοῦ παῖον' ἀπὸ τὸ χέρι,
τοὺς Τούρκους διασκορπίζει.
Πᾶ στὰ λειψὰ του τὰ φτερά τὸν Βασιλέα σκόνει,
μέσ' στὸ πλάι τὸ σπύλαο, ποὺ σ' εἶπα, τότε φέρει
ἐκεῖνος τὸν σπύλαο κομιίζει.

—Καὶ ποῦ καὶ δὲν 'μπορεῖ, γιαγιάκα, νὰ 'ξυτηήσῃ;
—Μὴ δὲν εἶναι 'κατὸς τοὺς, σφάζει τὸ κεφάλι,
τὸν ποὺ τὸν θαῦ του,
καὶ σὺ καὶ ἐγὼ ἡσυχάσῃ, πῶς ὁ Θεὸς ὀφείλει
καὶ ἐκεῖνος ἄγγελος γιά νὰ σοὶ φέρῃ
τὴν κεφαλή σου σπαθὶ του.

—Καὶ πῶς ἔχει τὰ κρεμάματα μου;—Θάβρη παιδί μου,
θάβρη.

Καὶ οἱ σκλάβοι τὴν χερὰ στὴ γῆ, στὴν οἰκομένη,
σ' ἐλευθεροῦσθαι ζοῦνε τότε!
Διπλό, τριπλό θὰ περνοῦν αὐτὸ ποὺ μᾶς ἐπάβρη,
κ' ἡ Πόλι κ' ἡ Ἁγία Σοφία δικὴ μᾶς θένα γένῃ.
—Πότε, γιαγιά μου; Πότε;

—'Όταν τρανένης, γινόκα μου, κ' ἀματωθῆς καὶ
κάμῃς
τὸν ὄρο στὴν Ἐλευθερία, σὸ κ' ἔλ' ἡ νεολαία,
νὰ σώσῃ τὴ χώρα.—
Τότε θενύρθῃ ὁ ἄγγελος κ' ἀγγελικαὶ δυνάμεις,
νὰ 'μφοῦνε, νὰ 'ξυτηήσουνε, νὰ 'ποῦν τὸν Βασιλέα
πῶς ἦλθε περὶ ἡ ὄρα!

Κι' ὁ Βασιλέας θὰ σηκωθῆ, τὴν σπάθα του θὰ δροῦσῃ,
καὶ στρατηγὸς σας θενά 'μῆθ' στὸ πρῶτό του βασιλεῖο
τὸν Τούρκο νὰ χτυπήσῃ.
Καὶ χτύπα, χτύπα θὰ τὸν πᾶ μακριὰ νὰ τὸν πετάξῃ,
πίσω στὴν Κόκκινη Μηλιά, καὶ πίσ' ἀπὸ τὸν ἦλιο,
ποὺ περὶ νὰ μὴ γυρῶσῃ!

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΔΙΕΣ ΤΑ ΦΥΛΛΑ...

Διὲς τὰ φύλλα στὸ κλαδί
πῶς ἐγγίζουσιν τὸνα τὰλλα
καὶ φιλιοῦνται, ἂν δὲν σφάλῃ
Διὲς στὴ μαλακῆ φύλλα,
στὰ κλαδιά τὰ πικνωμένα,
πῶς φιλιοῦνται διὸ πονηρὰ
καὶ λαλοῦν ζευγαρωμένα.
Διὲς τὰ, ἀγάπη μου χρυσῆ,
τὴ λαχτάρα μου λυπήσου,
κάμῃ σὰν κ' αὐτὰ κ' ἐσὺ —
'Ἐλα! — Δὸς μ' ἕνα φιλί σου!
Γ. Βιζυηνός

11 May 1940
A 70 July 1940

17th Nov 1928
29 Dec 1928
NY

Γ. Βιζυνοῦ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Σεπτ. 1926

(ΚΑΙ ΤΟΤ ΧΡΟΝΟΣ)

Ἐκεῖ ποῦ ἡ Μοῦσα στὸν Ἅγιο Βασίλειον,
ζηλοῦσα δὲν ἤθελεν ἔμμεν νὰ πῆ
κ' ἐγὼ στὴν ἵεροσπύχην
βασιλοῦσα κανόλια.

Τοιγῶν μοι ἄκομπιδε κάποιος ἀντάρα,
στὲς πλάτες μοι κόλλησεν ἕνας ὄτραυ
στὰ δάθλια χαρά,
στὰ χεῖλα λαχτάρα.

Μ' ἐκοίτυσε ἡ ἕνα λεπτὸ ἠδονήμα του,
κ' ἐθέτωσά ἴπαινο, ὅσιν νύμνον ἄδου,
κ' ἴδον ἡ' ἐλαθρός,
στὰ νέφιν ὀμίμα του.

— Τί θέλεις; — Τὸ ἔτος νὰ ἴδω καὶ νὰ ἔταλλω
πῶς ἔμβαινε μὲ γέλοιο, πῶς ὄνειρεται πικρό,
ἔλαττα μικρά,
τραγοῦσι μεγάλο.

Στὰ βλέφαρά μοι, δύο δάχτυλα βάλλω
καὶ βάλω! Κινιῖνα νὰ διώξ' ἀπ' τὴ γῆ,
μεγάλῃ αἰγῇ,
μὴ δῶθι μεγάλην.

Προχῶς ἡ αἰγοῦλα κ' ἐκλεισθῆν ἡ δὲθι
ἀθῆναι, πῶς ὀλλυμένη βασιλῆα,
ὄσιν ἔμμεν ὄσιν,
πῶς ὄσιν ὄσιν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Καὶ εἶδα στὸν ἔγπνο τῆς πρώτης τοῦ χρόνον
στὸ κίλημα τοῦτο τοῦ γέρο-τροχοῦ,
ἐλπιδας ὄρωχοῦ
κ' ὄνειρατα θρόνον.

Καὶ εἶδα, καὶ εἶδα... Παρέκει τοῦ κλαίγει
τὸ κῆμα, ὅσιν λίρα νεκροῦ ποιητοῦ
μὲ βλέμμα ἄστοῦ,
θεωρατὴ ὀμίγν.

Ποῖος ξέρει νὰ ἡ' εἶπν τι πῶμα θά νοιῶθῃ
παιδί τοῦ πελάγον, θά ἴδῃ τὸ δικονί,
ποῦ ὄ' ὄρα δεινὴ
τὸ εἶχε γλυτῶθῃ;

Καὶ εἶδα τοῦ ὀκόρεα πολύτιμα δῶρα,
τραβῶντας ἀπὸ ἡ' μεγάλο θακκί
ἀκίνας' ἐκεῖ
καινούργια Πανδῶρα.

Μὲ τῶνα τῆς χεῖρ εὐγὰλ' ἐθρόσθῃν,
ὀμυγμένα τὴν χεῖρ ἡ' ὀμῶσαντα γειά,
πῶς ἄλλο ὄλοισι
τὸ ὄσιν ὄσιν.

Καὶ νύμνον, χινοντας πῶς τὸν πῶτο,
τῆς ὄσιν ὄσιν γειά' ἡ' πῶτα

ΚΕΘΕΛΑΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΣΜΑ

Τ' ἀνθη τοῦ μ' ἔχεις χαρισμένα
Δὲν ἐμαρῶθηναι ἀκόμη,
Ἦσαν πιστότεσ' ἀπὸ σένα
Κ' ἀπὸ τῆν ἀστατήσου γνώμη.

Τῶνα τηρήσει στὴ θωρίδ τους
Μὲ τὰ γλυκὰ φιλήματά μου.
Τῶρα μὲ πίνουσι γιὰ θροσὶά τους
Ἄχ, τ' ἀρθθονα τὰ δάκρυά μου.

Ὅταν στεγίψωσι ἡ' ἐκείνα,
Τότε θά ταῦ, οὐν μαρμαμένα'
Τότε τὰ ὄσθα καὶ τὰ κῆμα
Θανά τὰ θάψουσι ἡ' ἐκείνα!
Γ. Βιζυνοῦ

ΑΘΗΝΩΝ

γιὰ τ' ἄλλα παιδιὰ
τοῦ κλαῖν' ἔδο κάτω.

Καὶ εἶδα ἡ' ἀνοίγοντ χερσῶ τὰ ὀθάνια
κ' εἰλόγια τὰ δῶρα μὴ χεῖρα κενῶν,
γιὰ νύμνον τροσθῆ
κ' ἡ' ὄσθα ἡ' ὀθάνια.

Καὶ πῶν ἡ' ὀθαλήσθῃν, θεόταλος ὀθάναι
ὄθ θεῖο τραγοῦσι τὸν πῶτα κροτῶν
χορός ἀρετῶν
στὸν οἶκτο στεφάνι.

Κατόπιν μῆς εἰτίας εὐτίχιας ἀθρόνου
ποτῶν ἄλλῃ νὰ ὀτεῖλη καινούργιαν εὐχῆ
εὐχῶν ὄσιν
παρὰ «Καὶ τοῦ Χρόνον»
1876. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΥΖΗΝΟΣ

G. Bizyinos

Εν 9ῃ ἐφημερίδι δευτεραρίου «Ταχυδρόμου» 18 Αυγίου 1927

αναγνωσκόμενα

«Μαθητὴν ἐσὼν ἢ το Διδασκαλῶν ἄγγελλον»

Τὸ ποίημα τοῦ Γ. Βιζυνοῦ ὁ «Σοφιστὴς» ἀπαγγέλλεν ὑπὸ τῆς ἄδου Ζ. Παλά ἐπικράτες θεηγο-
τατα χειροκροτήματα.

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

Μιά μάννα εἶχε τέσσερα,
καδάσα κατωμένα
τέσσερα παιδιά.
Τ' ἀνάγνωσε, τ' ἀνάθεψε,
τὰ προκασ' ἕνα ἕνα,
μ' εὐθυμὴ καρδιά.

Κ' εὐθύνη καὶ τὰ πάντοψε
ἀνθρώπων μετὰ καὶ
μὲ γυμνασία,
Κ' ἐκείνη σπυροθήκανε
κ' ἐγίνανε μεγάλοι
μέσα στὸ χωριό.

Μὰ τῆς γοργᾶς τῆς μάννας τῶν
τῆς ἔδωκεν ἡ Μοῖρα
ἀσχημὴν εὐχή.
Κ' ἐπέθανεν ὁ γέροντ' αὐτῆς!

Κι' ἀπόμειν' αὐτῆ χήρα,
χήρα καὶ φτωχή!

Κι' αὐτὸ σὸν νὰ μὴν ξφθανεν,
ἀφοφύτῃσε μὰ μέρα,
μὰ κακῆ βραδυά!
Φονάζει ξένον ἀνθρώπο,
μηνᾶ μ' αὐτόνε πέρα
νάσθων τὰ παιδιά.

— Πᾶνε καὶ πὲς τοῦ γιόκα μου
νάσθῃ νὰ μὲ κιντάξῃ,
καὶ δὲν εἰμπορῶ!—

Πῆγε καὶ ἦλθε καὶ λαλεῖ:
Τ' ἀπέλι του θὰ φράξῃ!
δὲν ἔχει καιρό!

— Οἱ βάτοι νὰ φουτρώσουν
στὸ σῶμά τ', εἰς' ἐκείνη,
γὰ παντοτεινά!—

Καὶ ἀπὸ τότε ὁ καιρογινὸς
σσαντοσχαιροὺς ἐγίνη
φρεύγει στὰ βουνά!

— Πᾶνε νὰ πῆς τῆς κόρης μου
νάσθῃ νὰ μὲ κιντάξῃ,
καὶ δὲν εἰμπορῶ!—

Πῆγε καὶ ἦλθε καὶ λαλεῖ:
— Φαίνει λεπτὸ μετὰξί!
δὲν ἔχει καιρό!

— Νὰ φαῖνη καὶ νὰ διάξεται,
καὶ νᾶνε, εἰς' ἐκείνη,
μὲ χωρὶς πανί!
Καὶ ἀπὸ τότε ἡ ἀπονη,
ἀράχνη εἶχε γίνει,
ματαιοποιεῖ!

— Πᾶνε στὴν ἄλλη κόρη μου
νάσθῃ νὰ μὲ κιντάξῃ,
καὶ δὲν εἰμπορῶ!—

Πῆγε καὶ ἦλθε καὶ λαλεῖ:
— Θὰ πλῆνη καὶ κιντάξῃ,
δὲν ἔχει καιρό!

— Ἡ σκάρη σου στὴ σκάρη
νὰ γύρη εἰς' ἐκείνη
ἀπὸ τὸν καιρὸν
Καὶ ἀπὸ τότε ἡ ἀπονη
χελώνα ἔχει γίνει,
σέρονται στὴν εἰ.

— Πᾶνε στὴν τρίτη κόρη μου
νάσθῃ νὰ μὲ κιντάξῃ,
καὶ δὲν εἰμπορῶ!—

Ποῖν ἐπιστρέψῃ καὶ τῆς πῆ,
ἡ κόρ' εἶχε προφθάσει
εἶχε αὐτὴ καιρό;

— Γιατί στὰ χεῖρα, κόρη μου,
στὰ δάχτυλα ζυμάρι
κα' ἄλευρα ἔδω;

— Ἐξέμωνα, μαννούλα μου,
μὰ εἶδησι ἔχω πάροι
κ' ἦρθα νὰ σὲ ἰδῶ.

Ἀνθόσκονη τ' ἀλεῦρι σου,
κ' ἡ σκάρη σου κινθῆλη!

Ἦφρες τὸν καιρό!
Στὸν βίο σου νὰ γίνεται
ὅ,τι κα' ἂν πάνης μέλι,
μέλι γλυκερό!

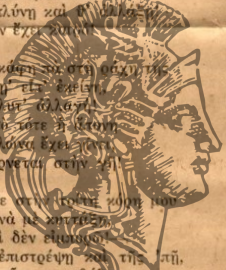
Λαλεῖ καὶ μὲ χαμόγελο
ἀποκοιμέτ' ἐκείνη
γὰ παντοτεινά.

Καὶ ἀπὸ τότε μέλισσα
ἡ κόρη τῆς ἐγίνη
καὶ καλύτερονᾶ.

Γυρνᾶ σ' ὄλα τὰ λούλουδα,
εἰς ὄλα τ' ἄνθη μβαίνει
μ' εὐθυμὴ ψυχῆ.

Κι' ἀπ' ὄλα τὰ πλάσματα
ἡ κειὸ εὐλογημένη,
διὰ τὴν εὐχή.

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

«Τύπος»
N. Y.
Magis 27
1927